

MY JSME LEGIE

The background of the cover is a dynamic space battle scene. Two starships are engaged in combat. One ship, a sleeker vessel with a circular porthole, is positioned in the upper right, firing a yellow energy beam. The other ship, a bulkier freighter-like vessel with two large orange engines, is in the lower left, firing a green energy beam. The beams intersect in the center of the frame. The space is filled with numerous asteroids of various sizes and colors (blue, grey, black). Several smaller, less detailed ships are visible in the background, also engaged in the battle. The overall color palette is dominated by blues, greys, and the bright colors of the energy beams.

DENNIS E. TAYLOR

BOBIVERZUM KNIHA PRVNÍ

HOST

DENNIS E. TAYLOR
MY JSME LEGIE

BOBIVERZUM
KNIHA PRVNÍ

MY JSME LEGGIE

DENNIS E. TAYLOR

BOBIVERZUM KNIHA PRVNÍ

BRNO 2018

Copyright © 2016 by Dennis E. Taylor

All rights reserved

Cover art © Jeff Brown

Translation © Filip Drlík, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-445-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-446-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-447-7 (Formát MobiPocket)

*... mne však trápí neustálá touha po všem dalekém. Rád pluji
do zakázaných moří a přistávám u barbarských pobřeží.*

— Izmael

PRVNÍ ČÁST

I

BOB VERZE 1.0

„Takže... mi uříznete hlavu.“ S tázavě zdviženým obočím jsem se podíval na toho obchodníčka. Popichoval jsem ho. Věděl jsem to já, věděl to on a já jsem věděl, že to ví.

Zazubil se na mě a zjevně byl svolný pokračovat v rozehrané partii, dokud mu já a moje peněženka budeme věnovat pozornost. „Pane Johanssone—“

„Říkejte mi Bobe, prosím. Nemluvíte s mým otcem.“

Obchodní zástupce firmy CryoEterna — podle štítku Kevin — přikývl a ukázal na velký transparent zobrazující kryonický proces do nejmorbidnějších podrobností. Povšiml jsem si jeho obleku od Armaniho a stodolarového sestřihu. Kryonika podle všeho pěkně vynáší.

„Bobe, zmrazení celého těla by nemělo význam. Nezapomínejte, že celý proces stojí na budoucím lékařském pokroku, díky kterému budeme moct vyléčit cokoli, co vás zabije. Než vaše tělo resuscitujeme, zřejmě vám vypěstují zbrusu nové. Popravdě to bude jednodušší než se pokoušet seštopovat to staré.“

Je to dost šílené na to, aby to byla pravda. „Dobře, Kevine, беру.“ Podíval jsem se na papíry, které přede mě předtím položil. „Záloha deset tisíc, každoroční platby, pojištění...“ Kevin trpělivě stál a nechal mě pročíst si všechny informace bez jediného přerušení. Možná se opájím nově nabytým bohatstvím,

ale po desetiletí v pozici inženýra a majitele firmy se jednoduše nedokážu do něčeho pustit dřív, než si prohlédnu veškerou dokumentaci.

Konečně jsem byl spokojený. Podepsal jsem papíry, vypsal šek a potřásl si s Kevinem rukou.

„Nyní jste klientem společnosti CryoEterna Inc.,“ řekl a předal mi kartu. „Neustále ji noste u sebe v peněžence. V případě úmrtí nás kontaktují. Jakmile budete prohlášen za mrtvého—“

„—useknete mi hlavu.“

„Přesně. Potom ji zmrazíme a budeme čekat na nové lékařské postupy, kterými vás přivedeme zpátky k životu. Pokyny k založení fondu najdete v informačním balíčku.“ Kevin mi předal tlustou světlemodrou složku s téměř neznatelným potiskem obláčku a logem firmy na přední straně. „Oficiální dokumenty ještě vytiskneme a zašleme vám je domů. Vítejte v CryoEterna.“ Hned nato natáhl ruku a znovu jsme si potřásl.

Když jsem vyšel ze sídla CryoEterny, malinko jsem si poskočil. Fond jsem nechal založit už předtím, ale nechtěl jsem, aby Kevin věděl, že jsem se tak rozhodl ještě před naší schůzkou. Nebylo nutné mu zbytečně ulehčovat práci. Nemohl jsem se rozhodnout, jestli jsem chytře investoval do vlastní budoucnosti, nebo jen promrhal spoustu peněz. Ale to je jedno. Obnos, který mi Terasoft zaplatil za mou softwarovou firmu, mi zajistí finanční stabilitu do konce života — a teď už vlastně i po něm.

Musím také zmínit, jak výrazně se zlepšil můj životní styl. Sci-fi festivalu The Vortex SF v Las Vegas se účastním každý rok už od jeho založení, ale letos jsem poprvé nepatřil k řadové chátře. Z kanceláře CryoEterny jsem ušel dva bloky na místo pořádání festivalu, vytáhl jsem z kapsy VIP kartu a pověsil si kolem krku visačku. Díky téhle kartě jsem mohl využít spousty nadstandardních služeb — přístup do salonků s občerstvením, možnost přeskakovat fronty na autogramiádách a kromě jiného i vyhrazená místa na panelových diskuzích. Stejnou kartu jsem koupil i pro Jenny—

A je to tady. Vyvolal jsem Tu, jejíž jméno nesmím vyslovit. Zarazil jsem se uprostřed chodníku a vysloužil si nevraživé pohledy okolních kolemjdoucích a tichou nadávkou rádoby rytíře Jedi. Začal jsem zhluboka dýchat, abych utišil nastalý záchvat paniky. Tentokrát jsem se ovládl už po chvilce. Myslím, že nácvik je mocný čaroděj. Pořád jsem měl několik panických záchvatů denně, ale už se nedaly srovnávat se stavem těsně po rozchodu. Bylo to podobné, jako když máte zkažený zub — pořád do něj šťouráte jazykem, přestože víte, že to pokaždé zabolí.

Vědomě jsem se přinutil probrat se. Pomocí VIP karty jsem si zarezervoval místo na pár po sobě jdoucích panelových diskuzích a první z nich začínala za necelou čtvrt hodinu. Jedním z řečníků na *Průzkumu galaxie* byl Lawrence Vienn. Byl to oblíbený a velice plodný autor sci-fi, který napomohl při utváření moderního žánru mnoha prvky svých příběhů.

Trvalo mi pouhých pár minut, než jsem dorazil do centra festivalu a našel přednáškové sály. Pořadatelé už usadili nositele VIP karet a chystali se dovnitř vpustit všechny ostatní. V tu chvíli jsem celý zadýchaný doběhl ke vstupu a zamával svou kartou. Jeden z organizátorů mi pouhým pokynutím hlavy dovolil vejít. Šťastnou náhodou jsem zabral sedadlo na kraji uličky. Když jsem se vrátil do místnosti, někdo přímo přede mnou vstal a rozhodl se odejít. Bez zaváhání jsem vklouzl na prázdné sedadlo a žena usazená vedle mě se polekala. Určitě si myslela, že ten chlápek, co vedle ní seděl, morfoval do podoby někoho jiného.

Otočil jsem hlavu a díval jsem se, jak se otevírají dveře pro běžné návštěvníky. Lidé se do konferenčního sálu hrnuli až do chvíle, kdy organizátoři dveře zase zavřeli. Museli to udělat, jinak by totiž čelili Hněvu požárního inspektora. V hotelech v Las Vegas zpravidla bývala dobrá klimatizace — nikdo přece nechce nepozorné a rozmrzelé klienty —, ale hodně účastníků na sobě mělo kostým už příliš dlouho. Snažil jsem se dýchat ústy a doufal jsem, že si s tím ventilace nakonec nějak poradí.

Po vzoru všech ostatních festivalů se ani zde nikdo příliš netrápil estetickou stránkou. Stoly a židle byly obyčejné, skládací. Informace o diskuzi byly napsané na velké bílé tabuli. Černým fixem, protože sehnat barevný by nejspíš představovalo obrovské úsilí.

Nikdo si s tím hlavu nelámal.

Moderátor, menší podsaditý černoš s napevno přilepeným úsměvem, si vyžádal naši pozornost. „Dobré odpoledne, milé bytosti. Dnes uslyšíme Lawrence Vienna—“ Spontánní aplaus ho přinutil řeč na chvíli přerušit. „—který nám poví o technologických a ekonomických požadavcích pro vyslání mezihvězdných sond do vesmíru. Potom doktor Steven Carlisle—“ Další vlna potlesku. „—promluví o biologických aspektech mimozemského života. Těšíme se na parádní diskuzi. Nebudu to dále prodlužovat, prosím, přivítejte pana Vienna.“

Potom propukl několikaminutový potlesk. Lawrence se celou dobu trpělivě usmíval a tu a tam zamával. Potlesk nakonec ustal a já jsem se pohodlně opřel a těšil se na příjemný poslech.

» «

Přičichl jsem ke svému oblečení, jen abych se ujistil, že do sebe nenatáhlo pach ze sálu. Druhá panelová diskuze byla ještě plodnější než ta předchozí. Kdyby šlo o jiné téma, už bych se býval vytratil. Ale jakákoli diskuze o Von Neumannových sondách pro mě byla jako šanta pro kočku.

Rozhodl jsem se, že se před obědem se svými zakrátko bývalými zaměstnanci nemusím převlékat.

Opustil jsem festivalové centrum, vydal se k domluvené restauraci a přitom se usmíval na tu parádu kolem. Účastníci sci-fi festivalu se nevyhnutelně vyhrnuli do ulic. Stormtroopeři, Chewbaccové a členové posádky lodě *Enterprise* byli všude. Davy fanoušků zaplnily chodníky a přecházely silnice bez

ohledu na semaforey. Zahlédli jsem víc než pár vztyčených prostředníkú doprovázených gesty autoerotické povahy. Úžasná zábava. Fanoušci okupovali restaurace v podstatě nepřetržitě, ale personál si nijak nestěžoval — nerdi běžně dávají štedrá dýška. Kdysi jsem se doslechl, že majitelé kasin zas tak spokojeni s návštěvností nejsou. Nerdi podle všeho rozumějí zákonům pravděpodobnosti.

Dorazil jsem do restaurace, aniž jsem přišel o kteroukoli z končetin, a našel jsem svou skupinku.

» «

„Na Terasoft!“ Carl zvedl sklenici k připitku.

„Na Terasoft!“ My ostatní jsme také pozvedli sklenice.

Carl, Karen a Alan byli moji první zaměstnanci v InterGator Software. Během těžkých časů na začátku byli oddaní a trpěliví a já jsem z nich udělal akcionáře společnosti. Moje aplikace pro inženýrský design a analytiku se nakonec stala předním produktem ve své kategorii a překonala konkurenty, jako je Terasoft, s výrazným náskokem.

Terasoft zareagoval skutečně dechberoucí nabídkou akvizice a zaplavil nás všechny velkým bohatstvím. Tihle tři možná budou muset ještě pořádku pracovat, aby se uživilí, ale nebudou muset splácet hypotéky ani auta.

Pozval jsem svou trojici věrných, aby na můj účet strávila týden v Las Vegas. Nabídku VIP karty přijal pouze Carl a zbývající dva s předstíranou skromností odmítli. Alan a Karen mě informovali, že mají zájem zhlédnout všechny show v Las Vegas. Zdálo se, že k nasycení jim stačilo několik denně.

„Jak to jde, Bobe?“ zeptal se mě Carl s pozdviženým obočím.

„Dost dobře. Dneska ráno jsem se upsal CryoEterně...“ Karen tiše zavrčela a podívala se stranou. Nemusela nic říkat, protože se k celé věci velice jasně vyjádřila už předtím.

Zamračeně jsem se na ni podíval a pokračoval jsem: „A zrovna jsem zašel na pár velice zajímavých panelových diskuzí. *Průzkum galaxie a Konstrukce Von Neumannovy sondy*.“

Alan se zasmál. „To jsou teda témata. Inženýři. Božíčku.“

„No jo, ale jak se vede *tobě*, Bobe?“ Carl se na mě velice vážně zahleděl.

Carlovi se za ta léta podařilo projít po zrádných stezkách zaměstnance a stát se kamarádem, aniž to vypadalo, že mi leze do zadku. Hádám, že jsem před ním tedy nemohl předstírat, že nevím, o čem mluví.

„O hodně líp, Carle. Záchvaty ‚Jenny‘ se snížily na pár denně. Možná se brzo dokonce budu moct zase přidat k zástupcům lidské rasy.“

„Ta ženská byla naprostý idiot,“ zamumlala Karen. „Měl jsi přijmout nabídku své matky.“

Musel jsem se zachechtat. „Moje matka ve skutečnosti neví, jak někoho nechat zabít, Karen. Aspoň myslím, že ne.“ Vytáhl jsem telefon a zběžně si prohlédl příchozí zprávy. „Když už o ní zrovna mluvíme, napsala mi. Budu jí muset brzo zavolat, jinak mi bude prostě posílat jednu textovku za druhou. V tomhle ohledu je něco jako terminátor.“

„Takže to vážně máte v genech!“

Naznačil jsem falešný výbuch smíchu a Carl se na mě bezostyšně usmál. Po chvíli ledabyle mávl rukou a změnil téma. „Každopádně — letos ses festivalu zúčastnil zčásti kvůli tomu, abys na chvíli přestal myslet na rozchod, ne? Tak jaké byly panely?“

Karen zaúpěla a já jsem se předklonil a opřel se lokty o stůl. „Hodně zajímavé. Podle teorie doktora Carlisla na různých planetách s podobným klimatem existuje podobný život, dokonce stravitelný pro člověka. Panspermie, však víte. Společný biologický původ.“

„Prdlajs.“

„Ne, vážně, Alane. Společný chemický základ života podložil opravdu dobrým argumentem. Sice ne tak jako ve *Star Treku*,

ale pravděpodobně bychom mohli přežít i v mimozemském ekosystému.“

„Počkáme a uvidíme,“ řekl Alan. „A co ta druhá? O vesmírných sondách?“

„Von Neumannových sondách. Automatických sondách, které se při své cestě po hvězdných soustavách replikují. Nanostroje už podle všeho fungují a 3D tiskárny se sebereplikace vůbec nebojí.“

Carl přikývl. „Technologický pokrok zase jednou předčil sci-fi.“

„Moment, cože?“ ozval se Alan nechápavě.

Carl i já jsme se shovívavě usmáli. Alan si na vědě neužížděl, navzdory tomu, že působil v oblasti vývoje softwaru. Vysvětlil jsem mu celou myšlenku a přitom jsem gestikuloval: „Tiskárny 3D už jsi viděl, ne? Tisknou všechno možné, plastové součástky, zdravotnické protézy a hračky.“ Když přikývl, pokračoval jsem: „Tak si je představ o úroveň výš. Takové, které dokážou podle návrhu vyrobit atom po atomu jakýkoli prvek. Mohl bys tak v zásadě vytisknout jakoukoli pevnou látku.“

„Včetně součástek na výrobu dalších sond,“ dodal Carl, „pomocí jakýchkoli prvků nacházejících se v soustavách, které sondy navštíví.“

Alan se na mě podíval. „A to by mohlo fungovat?“

„Mám bakaláře z fyziky, Alane, to tady všichni víte. Myslím, že to rozhodně možné je.“ Na okamžik jsem se odmlčel, napil se piva a pak jsem si ostatní prohlédl. „Po technické stránce—“

„Ty si vážně necháš zmrazit hlavu?“

Všichni jsme se otočili ke Karen. „A je to tady,“ zamumlal Alan.

Rozzlobeně se na něj zahleděla a potom se podívala na mě. „Až tě oživí — jestli tě vůbec oživí —, nejspíš už budou všichni tvoji známí po smrti.“

„Včetně Jenny...“ řekl Alan polohlasně.

Karen se na něj opět rozzlobeně podívala. „Na tom nesejde. Tvoje rodina bude mrtvá. Tvoji přátelé budou mrtví. To ti připadá v pohodě?“

Na chvíli jsem se na ni zadíval a zvažoval jsem odpověď. „Jsem humanista, Karen. To přece víš. Žádný posmrtný život. Jestli umřu, buď mě čeká znovuoživení, nebo nic. Nebojím se riskovat ani jedno.“

Karen se zatvářila ještě zarputileji, otevřela ústa a chystala se vznést další námitku. Naštěstí si danou chvíli číšník vybral k přinesení našeho oběda. Když se před nás začaly snášet talíře, stůl zahalila vůně hamburgerů, karamelizované cibulky a hranolků se sladovým octem. Než rozdali všechno jídlo, chvíle napětí pominula.

» «

Při cestě do ložnice jsem za sebou zanechával stezku z vysvěceného oblečení a bot a potom jsem se usadil na královské posteli. Cena za luxusní apartmá byla absurdně vysoká, ale už jen sama přepychová postel za ty peníze stála. Člověk by si na to i zvykl. Pochopitelně.

Nastavil jsem si budík, abych neprospal celé odpoledne, a vytáhl jsem telefon. Kdybych matce nezavolał, byla by mi schopná vypisovat zprávy donekonečna.

Telefon dvakrát zazvonil a pak se ozval hlas: „Ahoj Roberte. Jsem ráda, že ses po roce taky ozval.“

„Ha ha. Ahoj mamí. Přišla mi od tebe zpráva. Ne, nepotřebuju nechat zabít takovou tu, o které už ani nevím, jak se jmenuje, ale díky. Jsem na Vortexu a skvěle se bavím. Dobře, tak se měj.“

Zasmála se do telefonu. Vždycky jsme hráli stejnou hru. Předstíral jsem netrpělivost a snažil jsem se co nejdřív zavěsit, ale oba jsme věděli, že s ní budu mluvit tak dlouho, jak bude chtít.

„Mám se dobře, Roberte, díky za optání.“

„A jak se mají komáři?“

„Komáři jsou v pohodě. Chybíš jim ty a tvoje lahodná severská kůže. Jsou v San Diegu nějakí komáři?“

„S Minnesotou se to vůbec nedá srovnat, mami. Jeden z důvodů, proč jsem se do San Diega přestěhoval.“

„Hmm. A jak se ti daří, synku? Ta nabídka na takovou tu, o které už ani nevíš, jak se jmenuje, pořád platí. Znáám pár těchhle chlápku...“

„Díky, ale nechci za tebou chodit na návštěvy do basy.“ Povzdechl jsem si. „Prosím tě, mami. Lidi prostě zahýbají. To se stává. Ještě jsme se ani nevzáli. Bylo by mnohem horší, kdybych se to dozvěděl až v chomoutu. Už jsem v pohodě. Vážně.“

Slyšíte, že mi to nevěří? Moje matka neřekla jediné slovo. Možná ji prozradil její dech. Ale to je jedno. Rozhodl jsem se, že nastal vhodný čas na změnu tématu. „Tak jak se mají ostatní?“

„Tvůj otec se má dobře. Je v dílně a pořád se snaží rozhodit tu starou hromadu šrotu. A tvoje sestry jsou tu mimochodem na návštěvě. Ony totiž za svou nebohou chřadnoucí matkou jezdí. Andrea mi teď naznačuje, že by si z tebe chvíli ráda utahovala.“

„Dobře, tak mi ji dej k telefonu. Potřebuju, aby mi někdo pořádně pošlapal to obří ego.“

Po chvíli tlumeného rozhovoru se ozvalo: „Ahoj, malej bráško.“

„Jsem starší než ty.“

„Myslela jsem to jinak.“

Její hlas a náš tradiční způsob hovoru mě přiměly k úsměvu. Andrea, Alaina a já jsme si byli tak blízcí, jak jen sourozenci mohou být. Sestry byly dvojčata jen v tom smyslu, že se narodily ve stejnou dobu. Co se výšky týká, dělilo je přesně třicet centimetrů. Andrea mi nikdy nezapomněla připomenout, že o tři centimetry přerostla i mě.